

בולעטין # 128 - אייר תשל"ג לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׁבִטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל

מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.

באר שבע, ארץ ישראל

העמק דבר על במדבר פרק יג פסוק ב

(ב) שלח לך אנשים וגו'. פרש"י לדעתך אני איני מצוה לך כו'. ודאי לשון שלח לך אינו במשמע אלא כמו קח לך לך לך שהוא מצוה כמשמעו. אלא ההכרח לפרש הכי כמבואר בספר דברים שמתחלה אך המה ישראל בקשו זאת. אבל מכ"מ א"א לעקם גם זה המקרא לגמרי. ואין מקרא יוצא מידי פשוטו. עוד יש לשום לב מה ראו ישראל בכאן לזה ולא ביותרם בחורב. אלא כך הענין. דודאי לפי הליכות עולם הטבע היה השלוח נחוץ לראות איך ובאיזה צד לכבוש הארץ. וכמש"כ הרמב"ן ז"ל וכמבואר בלשון ישראל שאמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ. וישיבו אותנו דבר. את הדרך אשר נעלה בה. ואת הערים אשר נבא אליהן. הרי לא בקשו לדעת הטובה היא אם רעה. ועוד כמה דברים אם ראוי ליכנס לא"י או לא. לא הסתפקו עדיין בזה כלל. רק לדעת איך יכבשו. וזה ודאי ראוי ומוכרח אם הכבישה הוא בדרך הטבע. אבל אם הוא למעלה מה"ט כאשר הלכו עד הנה במדבר. אין מקום לשליחות כלל. שאין דבר חוצץ בפני תפארת עוזו ית'. והנה בעמדם בחורב ובתחלת נסיעתם משם היה באמת בדעתם ליכנס בזה האופן לא"י. וא"צ לשליחות כלל. אבל בהליכה שלש מסעות הללו ראו והתבוננו כי קשה עליהם לעמוד בזה האופן. באשר עפ"י גלוי שכינה שבקרבתם ל מה שמדברים שלא כהוגן הוא באזני ה' כמו שמדברים בפלטין של מלך. ותומ"י בא מלאכי מות ומשכלת. ואינם יכולים לעמוד בזהירות יתירה כזו. ולא מצאו עצמם מוכשרים לעמוד בהיכל מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. על כן בחרו לעמדו בחוץ והשכינה תהי' בקרבם במדת מלכות. וכמוש ביארנו בספר דברים בפסוק פנים בפנים

דבר ה' עמכם. דמשמעו דבפנים שהאדם מישראל מתנהג עם עבודתו לפני ה' באותו פנים הקדוש ברוך הוא והשגחתו עליו. על כן הסכימו לשלח מרגלים ותהי' הכנסיה בדרך הטבע. עוד יש להוסיף עפ"י מאמר חז"ל דנבואת אלדד ומידד היה משם מת ויהושע מכניס ישראל לארץ. ונהי דנבואה של משה מת לא הוחלט כ"כ. ולא עלה ע"ד משה שלא תועיל תפלתו לשנות הגזירה. אבל הא שהתנבאו דיהושע מכניס לארץ. הוא גזירה לטובה על יהושע. ובזה נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כמש"כ בספר שמות ל"ג י"ב. ומעולם לא ביקש משה על זה כי אם שיכנס לא"י ולראות אותה. ולא בתור מכניס. מעתה מצאו מקום וזמן מוכשר למבוקשם. דכ"ז שמשה מנהיג הדור והוא העלה הליכות הדור כמש"כ בס' שמות י"ז ג'. אי אפשר לגרע כחו. ולא יגרע מצדיק עינו. ומש"ה במלחמת עמלק שהשעה היתה נותנת שתהיה במלחמת תנופה בדרך הטבע כמבואר במקומו. נסתלק מש הרבינו וצוה את יהושע והוא אחז את החרב. מעתה ששמעו דיהושע מכניס לארץ אפשר לבקש כזה שיהא בהליכות הטבע. ונדרש למרגלים. והנה בפ' דברים כתיב שבהיותם בחרב אמר הקדוש ברוך הוא באו ורשו את הארץ. אבל בהיותם בקדש ברנע אמר משה מעצמו עלה רש וגו'. אבל הקדוש ברוך הוא ידע שאינם מוכנים ומוכשרים לכך שיהיה בגלוי שכינה ובלי מרגלים. ואחר שהציעו מבוקשם לפני משה הבין משה גם הוא וייטב בעיניו כי לפי כחם ההכרח להיות כך. כדי שלא יהיו כלים ונענשים בהנהגה גבוה ועליונה כ"כ והקדוש ברוך הוא גם כן צוה כמשמעו שלח לך אנשים. היינו לפי דרכם שאינם מוכשרים. ויראים המה לעמוד בהר ה' ובמקום קדשו. הנני מצוה לעשות הכנה להליכות הטבע. ועוד יבואר בהמשך הפרשה:

ויתורו את ארץ כנען. ובספר דברים כתיב ויבאו עד נחל אשכול וירגלו אותה וכן כתיב להלן כ"א ל"ב לרגל את יעזר. וההבדל בין לתור או לרגל הוא. דההולך לראות איזה מקום טוב יותר לכבוש משם שייך לשון ויתורו דמשמעו מחפש איזה מקום הוא הטוב יותר לענינו. וע' מש"כ בפרשת ציצית בפסוק ולא תתורו וגו'. ומש"ה בס' שופטים א' כתיב ויתירו בית יוסף בבית אל. הפי' שהלכו לראות מאיזה מקום נוח לכבשה. וכמבואר שם ששאלו הראנו נא את מבוא העיר. מה שאין כן ההולך למקום ידוע. רק להבין איך לכבש לא שייך לשון תור אלא וירגל שהולך ברגליו לראות תכונת זה המקום. מש"ה כשהלכו ביחוד לחברון או ליעזר כתיב וירגלו. וכן ביהושע ששלח ליריחו לדעת רוח אנשי המקום כתיב מרגלים:

כל נשיא בהם. מי שנשיא היינו גדול בישראל ויודע טכסיסי מלחמה הוא ילך. ולא הדיוט אע"ג שאפשר שיודע יותר טכסיסי מלחמה. ובקי בטיב הענין הנדרש יותר מכל מקום היה הצווי ליקח גדולי ישראל ויודעים לתור ולעמוד על הענין הנדרש גם כן. בכדי שיהיו דבריהם נשמעים ביותר. ומזה יש לנו ללמוד בכל הליכות עולם לנו:

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)